

Laodicea - Bilang Tatlo

Ano-ano ang mga Alituntunin?

Jeff Pippenger

2023-08-30

Dapat nating malaman sa ating sarili kung ano ang bumubuo sa Kristiyanismo, kung ano ang katotohanan, kung ano ang pananampalatayang ating tinanggap, kung ano ang mga alituntunin ng Bibliya—ang mga alituntuning ibinigay sa atin mula sa pinakamataas na awtoridad. The 1888 Materials, 403.

Sa loob ng ilang taon, kinilala ng Future for America na ang pitong iglesia ng Apocalipsis ay hindi lamang kumakatawan sa kasaysayan ng makabagong Israel mula sa panahon ng mga apostol hanggang sa wakas ng sanlibutan, kundi kumakatawan din ang pitong iglesia sa sinaunang Israel mula sa panahon ni Moises hanggang sa pagbabato kay Esteban. Hindi itinuro ng mga tagapanguna ng Adbentismo ang katotohanang ito, ngunit naunawaan at ginamit nila ang mga simulain na nagtatatag ng katotohanang ito. Tinutukoy ni Jesus ang wakas mula sa pasimula, at ang sinaunang Israel ay kumakatawan sa makabagong Israel. Kaya't anumang katotohanan na bahagi ng mga propetikong katangian ng makabagong Israel ay umiral din sa sinaunang Israel.

Bago ang kasaysayang Milerita, ang tradisyunal na pananaw ng mga Kristiyano hinggil sa pitong iglesia ay na ang mga ito ay kumakatawan sa mga aktuwal na iglesia sa Asya Menor noong panahon ni Juan. Nauunawaan din sa tradisyunal na pananaw na ang mga tagubilin sa bawat iglesia ay maaari ring maunawaang kumakatawan sa tiyak na mga tagubilin sa iba't ibang iglesia sa buong kasaysayan ng Kristiyanismo, at na ang gayon ding mga tagubilin at mga babala ay para sa mga indibidwal na Kristiyano. Nauunawaan din na ang pitong iglesia ay kumakatawan sa pitong kapanahunan ng kasaysayan ng iglesia mula sa panahon ng mga alagad hanggang sa wakas ng sanlibutan. Ang mga pananaw na ito ay nauna sa kasaysayang Milerita. Yaong apat na pagkilalang hinggil sa pitong iglesia na bumubuo sa tradisyunal na pananaw na nauna kay William Miller ay noon at hanggang ngayon ay nakabatay sa interpretasyong “historisista” ng Biblia. Iyan ang metodolohiyang pinatnubayan ng mga anghel ng Diyos na tanggapin ni William Miller.

Ang pitong iglesia sa Asya ay isang kasaysayan ng iglesia ni Cristo sa kaniyang pitong anyo, sa lahat ng kaniyang pagliko't liku-likong landas, sa lahat ng kaniyang kasaganaan at kapighatian, mula sa mga araw ng mga apostol hanggang sa katapusan ng sanlibutan. Ang pitong tatak ay isang kasaysayan ng mga pakikitungo at mga kilos ng mga kapangyarihan at mga hari sa lupa hinggil sa iglesia, at ng pangangalaga ng Diyos sa kaniyang bayan sa gayunding kapanahunan. Ang pitong pakakak ay isang kasaysayan ng pitong natatangi at mabibigat na mga hatol na ipinataw sa lupa, o sa kahariang Romano. At ang pitong mangkok ay ang pitong huling salot na ipinataw sa Papal na Roma. Kasama ng mga ito ang marami pang ibang pangyayari, na hinabing parang mga sangang-ilog, at pumupuno sa dakilang ilog ng propesiya, hanggang sa ang kabuuan ay magwakas sa karagatan ng kawalang-hanggan.

Ito, para sa akin, ang balangkas ng propesiya ni Juan sa Aklat ng Pahayag. At ang sinumang nagnanais umunawa sa aklat na ito ay nararapat magkaroon ng lubos na kaalaman sa ibang mga bahagi ng Salita ng Diyos. Ang mga sagisag at talinghaga na ginamit sa propesiyang ito ay hindi lahat ipinaliliwanag dito rin, kundi kailangang hanapin sa ibang mga propeta, at ang paliwanag ay matatagpuan sa iba pang mga talata ng Kasulatan. Kaya malinaw na nilayon ng Diyos ang pag-aaral ng kabuuan, upang makamit ang malinaw na kaalaman tungkol sa alinmang bahagi. William Miller, Mga Lektura ni Miller, tomo 2, leksiyon 12, 178.

Sumasang-ayon at pinaninindigan ni Sister White ang “historicist” na pananaw na pinanghahawakan ni Miller, ngunit nagdagdag siya ng higit na malalim na pagkaunawa sa aklat ng Apocalipsis kaysa sa naunawaan ni Miller, sapagkat hindi kinilala ni Miller ang santuwaryo sa kung ano talaga ito. Ipinagpalagay niya na ang santuwaryo ay ang lupa. Kinilala ni Sister White na nang ipinahayag ni Jesus ang mga hulang kinakatawan sa aklat ng Apocalipsis, si Cristo’y ginagawa iyon kaugnay ng Kanyang gawain bilang makalangit na Punong Saserdote.

Nang lumingon si Juan at makita si Cristo, Siya ay naglalakad sa gitna ng mga kandelero, nakadamit ng kasuotang saserdotal, at ang mga kandelero ay nasa Dakong Banal; kaya ang tagpong ito ay nasa kapanahunan pagkaraan ng Kaniyang pag-akyat sa langit, subalit bago Siya pumasok sa Kabanal-banalang Dako noong 1844. Hindi maaaring naunawaan ni Miller ang kabuluhan ng katotohanang ito. Gayundin, ni si Tyndale, ni si Luther, ni si John Wycliffe, ni alinman sa mga unang repormador, ay hindi rin maaaring naunawaan ang kabuluhan nito. Ang katotohanan ay progresibo, lumiliwanag nang lalo at lalo pa hanggang sa sakdal na araw.

Ang dakilang simulain na marangal na itinaguyod nina Robinson at Roger Williams, na ang katotohanan ay sumusulong, na ang mga Cristiano ay dapat laging handang tumanggap ng lahat ng liwanag na maaaring suminag mula sa banal na salita ng Diyos, ay nakaligtaan ng kanilang mga inapo. Ang mga iglesya Protestante sa Amerika, at gayundin yaong sa Europa, na lubhang pinagpala sa pagtanggap ng mga pagpapala ng Repormasyon, ay nabigong sumulong sa landas ng reporma. Bagaman may ilang matatapat na lalaki na, sa pana-panahon, ay bumangon upang ipahayag ang bagong katotohanan at ilantad ang matagal nang kinikimkim na kamalian, ang nakararami, gaya ng mga Judio sa kapanahunan ni Cristo o ng mga papista sa panahon ni Luther, ay nasiyahan na maniwala gaya ng pinaniwalaan ng kanilang mga ama at mamuhay gaya ng kanilang ipinamuhay. Kaya nga muling nauwi ang relihiyon sa pormalismo; at ang mga kamalian at mga pamahiin na sana’y naiwaksi kung ang iglesia ay nagpatuloy sa paglakad sa liwanag ng salita ng Diyos, ay pinanatili at kinandili. Sa gayon, ang diwang pinukaw ng Repormasyon ay unti-unting namatay, hanggang sa nagkaroon ng halos gayunding pangangailangan ng reporma sa mga iglesyang Protestante gaya ng nasa Simbahan ng Roma sa panahon ni Luther. Nariyan ang gayunding kamunduhan at espirituwal na pagkamanhid, kahalintulad na paggalang sa mga opinyon ng mga tao, at ang pagpapalit ng mga teoryang pantao sa mga turo ng salita ng Diyos. Ang Dakilang Tunggalian, 297.

Kung hindi kinikilala na ang katotohanan ay umuunlad nang paunti-unti sa kabuuan ng kasaysayan, maaaring maging imposibleng makilala ang kabuluhan ng anumang bagong liwanag sa huling salinlahing ito. Sa sandaling ang isang tao ay huminto sa pag-unawa sa pasulong na katangian ng “katotohanan,” kusa siyang nagsisimulang umasa sa mga tradisyon, mga kaugalian, at

sa pamamatnubay ng bumagsak na tao.

Ang metodolohiyang ginamit ni Miller ay isang palatandaan sa landas na bumabagtas sa buong linyang propetiko, na naglalahad ng patotoo hinggil sa pag-unlad ng katotohanang biblikal na nagsimula sa mga apostol. Gayunman, sa palatandaang kinakatawan ni Miller, nasusumpungan natin ang isang pasimula na nangangailangan ng katapat sa wakas. Karamihan ay hindi kailanman nauunawaan ang mga realidad na ito, datapuwa't hindi gayon si Satanas.

Si Satanas ay sumalungat sa katotohanan at sa pag-unlad nito magmula pa sa kanyang paghihimagsik sa langit. Nang sumapit sa kasaysayan ang panahon na ang mga repormador ay nagsimulang magkaroon ng malinaw na pagkaunawa kung paano pag-aralan ang Bibliya, ginawa ni Satanas ang lagi niyang ginagawa at nagpakilala siya ng mga huwad. Ang ebidensiyang historikal ng kanyang gawaing pagpapalsipika ng katotohanan ay nagpapakita na ang mga Heswita gaya nina Ribera at Louis de Alcazar ay itinuon ang kanilang huwad na metodolohiya partikular laban sa Aklat ng Pahayag. Ang tiwaling metodolohiya na tinatawag na "preterismo" ay nagsimula noong ikalawa at ikatlong siglo na may dalawang pangunahing kinatawan ng nasabing huwad na metodolohiya. Ang mga ito ay sina Eusebius ng Caesarea (260–339) at Victorinus ng Pettau (namatay mga bandang 304). Ang dalawang maagang pigura ng kasaysayan na ito ay kapwa nagtaguyod ng metodolohiyang nagmumungkahi na ang Aklat ng Pahayag ay natupad na noong kapanahunan ng Imperyong Romano sa pamamagitan ng mga pigurang historikal gaya ng emperador na si Nero na bantog sa kasamaan.

Noong ika-labing-siyam na siglo, si John Darby (1800–1882) mula sa Reino Unido ay nagpakilala ng isa pang satanikong metodolohiya na idinugtong din sa mga talababa ng tinaguriang "Trojan horse" na Biblia na tinatawag na Scofield Reference Bible, na dati na nating natukoy. Ang "Dispensationalism" o Dispensasyonalismo ay isang teolohikal na balangkas na naghahati sa kasaysayan at sa pakikitungo ng Diyos sa sangkatauhan sa mga magkakahiwalay na kapanahunan, o mga "dispensasyon," kung saan ipinangangasiwa ng Diyos ang Kanyang plano sa iba't ibang kaparaanan. Binabanggit ko ito sa puntong ito sapagkat ito ay isa sa mga kabulaanang naipasok sa kilusang Future for America ng mga tinig mula sa parehong pook na pinaglaganapan ni Darby ng kanyang mga satanikong ideya. Ang mga ideya ni Darby na umatake sa Future for America ay sinabayan ng pilosopiya ng tinatawag na makabagong kilusang "woke," na nagtataguyod ng gayunding anarkiya na kinakatawan ng Rebolusyong Pranses at ng gayunding kahalayan na kinakatawan ng Sodoma at Gomorra.

Sa kasalukuyan, ang mga teologo ng makabagong Adventismo ay gumagamit ng isang sistemang naghihimay sa mga katotohanan ng Bibliya, na nakabatay sa dalawahang sistema ng pagpapakahulugan sa Bibliya na ginagamit nila upang pahinain at itanggi kapwa ang Bibliya at ang Espiritu ng Propesiya. Kanilang kinikilala ang mga indibidwal bilang alinman sa mga dalubhasa sa mga wikang biblikal o sa mga dalubhasa sa kasaysayang biblikal. Kaya ang mga teologo ng Adventismo ngayon ay kumokontrol sa isipan ng Laodiceang Adventismo, sa pamamagitan man ng pagpapakahulugan sa Salita ng Diyos batay sa pagkaunawa ng taong nahulog sa kasalanan hinggil sa kasaysayan o batay sa pagkaunawa ng taong nahulog sa kasalanan hinggil sa wika. Ang mga makabagong pagpapakitang ito ng kamalian, na madalas gamitin upang salakayin ang

mensaheng iyong binabasa ngayon, ay tatalakayin pa sa mga artikulong ito kapag isinaalang-alang natin ang simbolismo ng Rebolusyong Pranses. Buhay si Satanas, at nalalaman niyang maikli na ang kanyang panahon. Ang huling alituntunin sa mga alituntunin ni Miller, ang bilang labing-apat, ay nagtatapos sa sumusunod na talata.

“Ang teolohiyang itinuturo sa ating mga paaralan ay laging nakasalig sa isang sektaryong kredo. Maaaring sapat ito kung iukit sa isang blangkong isip ang ganitong uri, ngunit lagi itong magwawakas sa panatismo. Ang isang malayang isip ay kailanma’y hindi masisiyahan sa mga pananaw ng iba. Kung ako’y guro ng kabataan sa teolohiya, una kong aalamin ang kanilang kapasidad at kaisipan. Kung mabuti ang mga ito, gagawin ko silang mag-aral ng Bibliya para sa kanilang sarili, at ipapadala ko silang malaya upang gumawa ng mabuti sa sanlibutan. Ngunit kung wala silang sariling isip, tatatakan ko sila ng kaisipan ng iba, isusulat ko ang ‘panatiko’ sa kanilang noo, at ipapadala ko sila bilang mga alipin!” William Miller, Miller’s Works, tomo 1, 24.

Sa panahong kasunod lamang ng kapanahunan ni Juan na Tagapahayag, at sa mga araw ng Repormasyon, masiglang bumubuo si Satanas ng mga huwad na metodolohiyang propetiko upang iligaw at wasakin ang tunay na biblikal na pagsusuri. Ang kung minsan ay hindi napapansin sa mga historikal na katotohanang ito ay na ang lahat ng mga satanikong metodolohiyang iyon ay tuwirang nakatuon sa wala nang ibang aklat kundi ang Aklat ng Pahayag. Iyon ang paksa ng bawat isa sa mga tagapagpalaganap ng satanikong kalituhan. Ang Aklat ng Pahayag ay palagi nang naging puntirya ni Satanas. Alam ni Satanas na ang Aklat ng Pahayag ang siyang dapat niyang pagdigmaan. Kapag kinilala natin ang katotohanang ito, maaari na rin nating makilala ang isa pang hindi-nakikitang realidad, na nalalambungan ng isa pang mahalagang katotohanan.

Ang maling metodolohiya ng mga Heswita ay nilayon upang hadlangan ang malinaw na pagkaunawa na ang papa ng Simbahang Romano ang Antikristo ayon sa propesiya ng Biblia. Bawat isa sa mga repormador na Protestante ay umabot sa pagkilala at pagtukoy sa katotohanang ito. Kaya, nang ang tumpak na kasaysayan tungkol sa mga tulad nina Ribera at Louis de Alcazar ay naipahayag sa publiko noong nakaraan sa pamamagitan ng salita at paglilimbag, ang kasaysayang iyon tungkol sa mga tulad nina Ribera at Louis de Alcazar ay ginamit upang ipamalas ang mga satanikong pagsusumikap na hadlangan ang wastong pag-unawa sa “tao ng kasalanan.” Ang mga nasusulat o binibigkas na patotoo na naglalantad sa layunin ng pagpapakilala ng mga satanikong metodolohiyang ito ay wasto sa abot ng kanilang saklaw, ngunit tinatangka ni Satanas na ikubli ang higit pa kaysa sa simpleng mga patunay mula sa Biblia na tumutukoy sa Antikristo bilang ang papa ng Roma.

May mga katotohanan sa Aklat ng Pahayag na natabunan ng kalituhang idinulot ng mga huwad na sistema ng biblikal na pagpapakahulugan na nasa labas ng paksa hinggil sa taong ang bilang ay anim, anim, anim. Isa sa mga katotohanang iyon ay, nang walang alinlangan, ang katotohanang kinakatawan kapag ang pitong iglesia ay nauunawaan sa kanilang ganap na pag-unlad. May mga katotohanang nakapaloob sa pitong iglesia na tuwirang tumutukoy sa kasaysayang nagsimula noong Setyembre 11, 2001 at nagtatapos sa krisis ng batas ng Linggo. Pinagsisikapin ni Satanas na panatilihin nakabaon ang liwanag na ito, at inimbento niya ang mga satanikong pamamaraan

upang ipalabo ang ilang hiyas ng katotohanan na matatagpuan sa Aklat ng Pahayag, hindi lamang ang pagkilala sa papa ng Roma bilang ang Anticristo.

Bago mahayag ang “tao ng kasalanan” noong 538, ang mga lalaking gaya nina Eusebius at Victorinus ay binatikos ang Aklat ng Apocalipsis sa pagtatangkang ikubli ang pag-angat ng kapangyarihang papal. Paglaon sa kasaysayan, tinupad ni Cristo ang Kanyang pangako sa Tiatira at pinalitaw ang Tala sa Umaga ng Repormasyon (Wycliffe), at pagkatapos ay pinalitaw ni Satanas ang dalawang bantog na pigura sa kasaysayan upang pangunahan at ipagpatuloy ang kanyang satanikong gawain. Ang matagal na digmaan tungkol sa pag-unlad ng katotohanan, na umaabot sa rurok kapag nabubuksan ang lihim ng Aklat ng Apocalipsis (kaagad bago ang pagsasara ng probasyon), ay kinapapalooban ng liwanag mula sa pitong iglesia na hindi kailanman kinilala ni Miller, maging ni Sister White man; subalit madali namang maipakikitang kapwa si Miller at ang Espiritu ng Propesiya ay nagtataguyod sa bagong liwanag, sapagkat ang bagong liwanag ay kailanma’y hindi sumasalungat sa dating liwanag.

Totoo na taglay natin ang katotohanan, at dapat nating panghawakan nang buong katatagan ang mga paninindigang hindi matitinag; subalit hindi natin dapat tingnan nang may hinala ang anumang bagong liwanag na maaaring ipadala ng Diyos, at sabihing, Tunay nga, hindi namin nakikita na kailangan pa namin ng higit pang liwanag kaysa sa dating katotohanang hanggang ngayon ay tinanggap namin at pinaninindigan. Samantalang pinanghahawakan natin ang ganitong paninindigan, ang patotoo ng Tunay na Saksi ay inilalapat sa ating kalagayan ang kaniyang saway: “At hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, kahabag-habag, dukha, bulag, at hubad.” Ang mga nakadarama na sila’y mayaman, sumagana sa mga pag-aari, at walang kinakailangan, ay nasa isang kalagayan ng pagkabulag tungkol sa kanilang tunay na kalagayan sa harap ng Diyos, at hindi nila ito nalalaman. Review and Herald, Ika-7 ng Agosto, 1894.

Ang pangunahing pagsubok para sa bagong liwanag ay kung ito’y sumasalungat sa naitatag na katotohanan at kung pinaninindigan nito ang mga saligang katotohanan.

Kapag ang kapangyarihan ng Diyos ay sumaksi tungkol sa kung ano ang katotohanan, ang katotohanang iyon ay dapat manatiling katotohanan magpakailanman. Walang anumang mga sumunod na haka-haka, na salungat sa liwanag na ibinigay ng Diyos, ang dapat pag-ukulan ng pansin. May titindig na mga tao na may mga pagpapakahulugan sa Kasulatan na sa kanila ay katotohanan, ngunit hindi katotohanan. Ang katotohanan para sa panahong ito ay ibinigay sa atin ng Diyos bilang saligan ng ating pananampalataya. Siya Mismo ang nagturo sa atin kung ano ang katotohanan. May titindig ang isa, at susunod pa ang iba, na may bagong liwanag na sumasalungat sa liwanag na ibinigay ng Diyos sa ilalim ng pagpapamalas ng Kanyang Banal na Espiritu.

Ang Aklat ng Pahayag ang naging pakay ng pagsalakay ni Satanas mula pa nang itinala ni Juan ang mga mensaheng nakapaloob dito. Sinabi ni Jesus:

Ngunit mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig. Mateo 13:16, 17.

Ang pagpapalang kaakibat ng pagkakita at pagdinig ay ang pagpapala ng pag-unawa sa mensahe ng Pahayag ni Jesucristo. Nang si Juan ay kumatawan sa mga nasa “mga huling araw” na nakakakita at nakakarinig ng mensahe, siya’y nagpatirapa upang sambahin ang anghel na si Gabriel, na kaagad na nagsabi kay Juan na huwag niya itong gawin.

At ako, si Juan, ay nakakita at nakarinig ng mga bagay na ito. At nang aking marinig at makita, nagpatirapa ako upang sumamba sa paanan ng anghel na nagpakita sa akin ng mga bagay na ito. Nang magkagayo’y sinabi niya sa akin, Ingatan mong huwag mo itong gawin: sapagkat ako’y kapuwa mo alipin, kasama ng iyong mga kapatid na mga propeta, at ng mga nag-iingat ng mga salita ng aklat na ito: sumamba ka sa Diyos. Apocalipsis 22:8, 9.

Si Gabriel at si Juan ay kapwa mga nilalang na dapat lamang sumamba sa Manlilikha. Maraming propeta at mga lalaking matuwid, kabilang ang mga anghel, ang nagnasang “makakita” at “makarinig” ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi kapag ito’y uulitin sa wakas ng sanlibutan.

Sinabi ni Cristo, 'Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig' [Mateo 13:16, 17]. Mapapalad ang mga mata na nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.

Ibinigay na ang mensahe. At hindi dapat ipagpaliban ang pag-uulit ng mensahe, sapagkat natutupad na ang mga tanda ng panahon; ang pangwakas na gawain ay dapat maisakatuparan. Isang dakilang gawain ang magaganap sa maikling panahon. Isang mensahe ang malapit nang ibigay ayon sa pagtatakda ng Diyos, na lalago at lalawak hanggang sa maging isang malakas na sigaw. Kung magkagayo’y tatayo si Daniel sa kaniyang itinakdang bahagi, upang magbigay ng kaniyang patotoo.

Ang mga lalaking matuwid (si Juan) at ang kanilang mga kapwa-lingkod (mga anghel) ay nagnasang makita ang pangwakas na katuparan ng Sigaw sa Hatinggabi sa katapusan ng Adbentismo, kung kailan liliwanagan ng kaluwalhatian ng Diyos ang daigdig. Ang pangwakas na pagpapakita ng kapangyarihan sa Huling Ulan ay idinudulot ng pag-aalis ng selyo ng Apocalipsis ni Jesu-Cristo.

Tungkol sa kaligtasang ito ay nagsiyasat at masikap na nagsaliksik ang mga propeta, na nagpahayag tungkol sa biyayang darating sa inyo; na sinasaliksik kung ano, o kung anong uri ng kapanahunan, ang ipinahiwatig ng Espiritu ni Cristo na nasa kanila, nang ito’y nagpapatotoo nang una pa tungkol sa mga pagdurusa ni Cristo at sa kaluwalhatian ng susunod. Sa kanila ay ipinahayag na sa mga bagay na ito ay hindi ang kanilang sarili ang kanilang pinaglilingkuran, kundi tayo, na ngayo’y iniulat sa inyo ng mga nangaral ng ebanghelyo sa inyo sa pamamagitan ng Espiritu Santo na ipinanaog mula sa langit; na ang mga bagay na ito ay ninanais saliksikin ng mga anghel. Kaya nga, bigkisan ninyo ang mga baywang ng inyong pag-iisip, maging mahinahon, at umasa hanggang wakas sa biyayang ihahatid sa inyo sa pagpapakahayag ni Jesucristo. 1 Pedro 1:10-13.

Minithi ng mga propeta, mga matuwid, at mga anghel na mabuhay sa panahong ang “biyaya,” o ang kapangyarihan ng Diyos, ay ibinubuhos sa huling katuparan ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang “biyayang” iyon, na siyang kapangyarihang malikhain ng Diyos, ay naipararating sa mga tao kapag ang Pahayag ni Jesucristo ay naaalisan ng selyo. Nalalaman ni Satanas na ang daluyan upang maiparating ang kapangyarihang malikhain ng Diyos sa Kaniyang bayan ay naisasakatuparan sa pamamagitan ng mensaheng naaalisan ng selyo sa aklat ng Pahayag, at kaya’t naging ubos-kaya niyang pagsisikap ang guluhin, supilin, at tabingan ang liwanag na nakapaloob sa aklat ng Pahayag. Ang liwanag na iyon ay hindi lamang ang pagtukoy sa tao ng kasalanan, sapagkat ang katotohanang iyon ay ganap nang naitala ng lahat ng mga repormador na Protestante noon pang mga nakaraang siglo.

Ako’y nasa Espiritu sa araw ng Panginoon, at narinig ko sa aking likuran ang isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alfa at ang Omega, ang una at ang huli; at, Ang iyong nakikita, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea. At ako’y bumaling upang makita ang tinig na nagsasalita sa akin. At nang ako’y bumaling, nakita ko ang pitong kandelerong na ginto; at sa gitna ng pitong kandelerong ay ang isa na tulad sa Anak ng tao, na may kasuotang umaabot hanggang sa paa, at may pamigkis na ginto sa dibdib. Ang kaniyang ulo at ang kaniyang buhok ay mapuputi na gaya ng lana, na kasingputi ng niyebe; at ang kaniyang mga mata ay gaya ng liyab ng apoy; at ang kaniyang mga paa ay tulad sa tansong mamahalin, na wari’y nagniningas sa pugon; at ang kaniyang tinig ay gaya ng ugong ng maraming tubig. At sa kaniyang kanang kamay ay may pitong bituin; at mula sa kaniyang bibig ay lumalabas ang isang matalas na tabak na may dalawang talim; at ang kaniyang mukha ay gaya ng araw na nagniningning sa kaniyang kalakasan. At nang makita ko siya, ako’y nabuwal sa kaniyang mga paa na waring patay. At ipinatong niya sa akin ang kaniyang kanang kamay, na sinasabi sa akin, Huwag kang matakot; Ako ang una at ang huli; Ako ang nabubuhay, at ako’y namatay; at, narito, ako’y buhay magpakailanman, Amen; at nasa akin ang mga susi ng impiyerno at ng kamatayan. Isulat mo ang mga bagay na iyong nakita, at ang mga bagay na nangyayari ngayon, at ang mga bagay na mangyayari pagkatapos nito. Apocalipsis 1:10-19.

Habang pinaninindigan ng Adbentismo ang metodolohiyang “historisista,” kinilala nila na ang lahat ng mga iglesia sa Apocalipsis 2 at 3 ay nauulit sa huling iglesia. Sa kasamaang-palad, sa katapusan ng ika-labinsiyam na siglo, ipinipikit na ni Satanas ang mga mata ng Adbentismo sa sagradong metodolohiya, sa pangangalaga nito, at sa pagsasagawa nito bilang mahalagang bahagi ng kanilang pananagutan bilang “mga tagapag-ingat ng dakilang mga katotohanan ng propesiya.” Bagaman itinatabi na ang metodolohiyang iyon sa Adbentismo, mayroon pa ring mga naglalapat ng sagradong metodolohiya. Ginagamit namin ang aklat na Story of the Seer of Patmos bilang saksi sa katotohanang ang paglalapat ng lahat ng mga iglesia sa kasaysayan ng Laodicea ay isang balidong aplikasyon ng propesiya. Ang mga sumusunod ay mga sipi mula sa aklat na iyon na nagpapatunay sa puntong tinutukoy ko.

Dapat alalahanin na, kung paanong ang karanasan ng Efeso, Esmirna, at Pergamo ay mauulit sa huling iglesia bago ang ikalawang pagparito ni Cristo, gayon din ang kasaysayan ng Tiatira

ay magkakaroon ng katapat sa huling salinlahi. Stephen N. Haskell, *Salaysay ng Tagakita ng Patmos*, 69.

Tama ang ipinunto ni Haskell na ang karanasan ng unang apat na iglesia ay nauulit, o gaya ng sabi niya, "magkakaroon ng katapat sa huling salinlahi."

Isinagawa niya ang pagsubok, ngunit ang lahat ay nagturo tungo sa taong 1843 bilang ang panahon kung kailan dapat salubungin ng sanlibutan ang Tagapagligtas nito. Ang kalagayan ng mga tao sa unang pagparito ni Cristo ay ngayo'y naulit. Stephen N. Haskell, *Kasaysayan ng Tagakita ng Patmos*, 75.

Si Haskell ay nagsasalita hinggil kay William Miller na nagtukoy sa taong 1843 bilang Ikalawang Pagparito ni Cristo, at kinilala niyang ang mga kalagayan ng unang pagparito ay naulit sa panahon ng mga Millerita. Tama si Haskell, at pinagtitibay ni Kapatid na White na si Miller mismo ay kinatawan ni Juan Bautista.

"Kung paanong ipinahayag ni Juan Bautista ang unang pagparito ni Jesus at inihanda ang daan para sa Kanyang pagdating, gayon din naman si William Miller at ang mga nakiisa sa kanya ay ipinahayag ang ikalawang pagparito ng Anak ng Diyos." *Early Writings*, 229.

Itinutukoy pa ni Haskell na sa kasaysayan ng Pergamos (ang ikatlong iglesia na kumakatawan sa pakikipag-kompromiso ng Kristiyanismo sa idolatriya), naulit ang kasaysayan ng Sardis, ang ikalimang iglesia.

May isang panahon sa kasaysayan ng Pergamos na inakala ng Kristiyanismo na patay na ang Paganismo; ngunit sa katotohanan, ang relihiyong waring natalo ay siyang nagtagumpay. Ang Paganismo, nang mabinyagan, ay pumasok sa iglesia. Sa kapanahunan ng Sardis, naulit ang kasaysayang ito. Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Ang Sardis ang iglesia ng Repormasyon na nagising at nagprotesta laban sa satanikong mga kamalian ng papado, ngunit bago pa man natapos ang kanilang gawain, nagsimula na silang bumalik sa Roma. Inakala nila, gaya ng iglesia ng Pergamos, na patay na ang papalismo, ngunit sa katotohanan ay buhay pa ito. Kinikilala rin ni Haskell na sa iglesia ng nalabi ay sumisinag ang "naipong mga sinag ng lahat ng nagdaang mga kapanahunan."

"Sa huling iglesiang ito—ang nalabi—ay tumatanglaw ang naipong mga sinag ng lahat ng nagdaang mga kapanahunan." Stephen N. Haskell, *Kasaysayan ng Tagakita ng Patmos*, 69.

Hindi ko ipinahihiwatig na kinilala ni Haskell na ang progresibong kasaysayang kinakatawan ng pitong iglesia ay natupad din sa kasaysayan ng Sinaunang Israel, ngunit tiyak niyang ipinagtitibay ang katotohanang iyon nang isulat niya na "ang naipong mga sinag ng lahat ng nagdaang mga kapanahunan" ay "nagliliwanag" sa "huling iglesia." Ang Sinaunang Israel ay kabilang sa "mga sinag ng" "nagdaang mga kapanahunan." At bagaman ipinagtitibay niya ang mga simulain na kinakailangan upang makilala ang simbolismo ng pitong iglesia sa kasaysayan ng Sinaunang Israel, hindi ako tiyak kung gaano kalalim niya kinilala ang mga paralelismong kinakatawan ng mga simbolong iyon. Tiyak din ako na hindi niya kinilala ang isa pang higit na mahalagang aspekto ng mga kasaysayang kinakatawan ng pitong iglesia, isang aspektong ating pinatutunguhan.

Tatalakayin namin ang katotohanang ito sa aming susunod na artikulo.